

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 13 czerwca 2022 r. *

Służba publiczna – Powoływanie prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej –
Powołanie jednego z kandydatów wskazanych przez Portugalię – Brak sporu między Unią
a jednym z jej pracowników w granicach i na warunkach określonych w regulaminie
pracowniczym oraz WZIP – Artykuł 270 TFUE – Oczywisty brak właściwości

W sprawie T-334/21

Ana Carla Mendes de Almeida, zamieszkała w Sobredzie (Portugalia), którą reprezentowali
adwokaci R. Leandro Vasconcelos, M. Marques de Carvalho i P. Almeida Sande,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, którą reprezentowali K. Pleśniak i J. Gil, w charakterze
pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, M. Jaeger i O. Porchia (sprawozdawczynie), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 W skardze na podstawie art. 270 TFUE skarżąca, Ana Carla Mendes de Almeida, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (UE) 2020/1117 z dnia 27 lipca 2020 r. w sprawie powołania prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej (Dz.U. 2020, L 244, s. 18) w zakresie, w jakim na jej mocy powołano José Eduarda Moreirę Alvesa d'Oliveirę Guerre na stanowisko prokuratora europejskiego w Prokuraturze Europejskiej (zwanej dalej

* Język postępowania: portugalski.

„zaskarżoną decyzją”), oraz o stwierdzenie nieważności decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 8 marca 2021 r. odrzucającej zażalenie złożone przez nią w dniu 10 lutego 2021 r. na zaskarżoną decyzję (zwanej dalej „decyzją odrzucającą zażalenie”).

Okoliczności powstania sporu

- 2 W dniu 12 października 2017 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) 2017/1939 wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. 2017, L 283, s. 1). Zgodnie z art. 1 i 8 tego rozporządzenia ustanawia ono Prokuraturę Europejską będącą organem Unii Europejskiej i określa zasady jej funkcjonowania.
- 3 Zgodnie z art. 8 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, który to przepis odnosi się do struktury Prokuratury Europejskiej, jest ona zorganizowana na szczeblu centralnym i pozacentralnym.
- 4 W myśl art. 2 pkt 4 rozporządzenia 2017/1939 personel Prokuratury Europejskiej oznaczają personel na szczeblu centralnym wspierający kolegium, stałe izby, Europejskiego Prokuratora Generalnego, prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich oraz dyrektora administracyjnego w bieżących działaniach służących wykonywaniu zadań Prokuratury zgodnie z tym rozporządzeniem.
- 5 Zadania i obowiązki prokuratorów europejskich są określone w art. 12 tego rozporządzenia.
- 6 Jeśli chodzi o ich powoływanie, zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 każde państwo członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej wskazuje trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego spośród kandydatów, którzy są aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa tego państwa członkowskiego, odznaczają się niekwestionowaną niezależnością i posiadają kwalifikacje wymagane do powołania na wysokie stanowisko prokuratorskie lub sędziowskie w swoich państwach członkowskich oraz mają odpowiednie doświadczenie praktyczne w działaniu krajowych systemów prawnych, w dochodzeniach finansowych i w międzynarodowej współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.
- 7 Artykuł 16 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 stanowi, że po otrzymaniu od komisji selekcyjnej, o której mowa w art. 14 ust. 3 tego rozporządzenia, opinii wraz z uzasadnieniem Rada dokonuje wyboru i powołuje jednego z kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego z odpowiedniego państwa członkowskiego. Przepis ten precyzuje, że jeżeli zdaniem komisji selekcyjnej kandydat nie spełnia warunków, by pełnić obowiązki prokuratora europejskiego, opinia ta jest dla Rady wiążąca. Zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 Rada wybiera i powołuje prokuratorów europejskich zwykłą większością głosów na nieodnawialną sześcioletnią kadencję, przy czym może ona podjąć decyzję o przedłużeniu tej kadencji o nie więcej niż trzy lata od momentu zakończeniu tego sześcioletniego okresu. Artykuł 16 ust. 4 tego rozporządzenia stanowi, że co trzy lata następuje wymiana jednej trzeciej prokuratorów europejskich oraz że Rada przyjmuje zwykłą większością głosów przepisy przejściowe dotyczące powoływania prokuratorów europejskich na pierwszą kadencję i podczas jej trwania.
- 8 Zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 Rada ustanawia zasady działalności komisji selekcyjnej.

- 9 Artykuł 96 rozporządzenia 2017/1939, zawierający przepisy ogólne dotyczące pracowników, stanowi w ust. 1 akapit pierwszy, że regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej (zwany dalej „regulaminem pracowniczym”) i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwane dalej „WZIP”) oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami Unii dotyczące wykonania regulaminu pracowniczego i WZIP mają zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego i prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, chyba że rozporządzenie to stanowi inaczej. Zgodnie z akapitem drugim tego przepisu Europejski Prokurator Generalny i prokuratorzy europejscy zatrudniani są w charakterze członków personelu tymczasowego Prokuratury Europejskiej na mocy art. 2 lit. a) WZIP.
- 10 Co się tyczy pracowników Prokuratury Europejskiej, art. 96 ust. 2 stanowi, że są oni zatrudniani są zgodnie z przepisami i uregulowaniami mającymi zastosowanie do urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej.
- 11 W dniu 13 lipca 2018 r. Rada przyjęła decyzję wykonawczą (UE) 2018/1696 w sprawie zasad działalności komisji selekcyjnej przewidzianej w art. 14 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939 (Dz.U. 2018, L 282, s. 8).
- 12 W dniu 23 kwietnia 2019 r., po przeprowadzeniu krajowej procedury naboru, wyłoniono trzech kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego, którzy mieli zostać wskazani przez Republikę Portugalską. Wśród nich była skarżąca. Od 2012 r. pełni ona obowiązki prokuratora Republiki Portugalskiej w Departamento Central de Investigação e Ação Penal (departamencie centralnym ds. śledztw i ścigania karnego), a w styczniu 2020 r. została wyznaczona na koordynatorkę wydziału śledczego i zapobiegania przestępczości związanej z funduszami unijnymi. Jednym z dwóch pozostałych wyłonionych kandydatów był J.E. Moreira Alves d’Oliveira Guerra. Nazwiska trzech wyłonionych kandydatów zostały przekazane komisji selekcyjnej, o której mowa w art. 14 ust. 3 rozporządzenia 2017/1939. Nazwiska kandydatów były ułożone w kolejności alfabetycznej.
- 13 W dniu 24 października 2019 r. komisja selekcyjna przeprowadziła rozmowę ze skarżącą, a w dniu 18 listopada 2019 r. komisja ta przedstawiła Radzie swoją opinię wraz z uzasadnieniem i ustaliła preferowaną kolejność kandydatów wskazanych przez Republikę Portugalską: 1) skarżąca; 2) J.E. Moreira Alves d’Oliveira Guerra; 3) João Conde Correia dos Santos.
- 14 W dniu 27 lipca 2020 r. Rada przyjęła zaskarżoną decyzję.
- 15 Zgodnie z art. 2 tej decyzji:

„Następujące osoby zostają niniejszym powołane na stanowisko Prokuratorów Europejskich w Prokuraturze Europejskiej jako członkowie personelu tymczasowego w grupie zaszeregowania AD 13 na nieodnawialną trzyletnią kadencję rozpoczynającą się w dniu 29 lipca 2020 r.:

[...]

[J.E.] Moreira Alves d’Oliveira Guerra”.
- 16 W dniu 22 października 2020 r. skarżąca, w oparciu o art. 90 regulaminu pracowniczego, skierowała do Rady zażalenie na zaskarżoną decyzję.

- 17 W dniu 5 lutego 2021 r. skarżąca wniosła na podstawie art. 263 TFUE skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, zarejestrowaną w sekretariacie Sądu pod sygnaturą T-75/21.
- 18 W dniu 10 lutego 2021 r. skarżąca złożyła zażalenie uzupełniające, w którym wskazała, że zaistniały nowe okoliczności, które Rada powinna wziąć pod uwagę w odpowiedzi na jej zażalenie.
- 19 W decyzji odrzucającej zażalenie organ powołujący w ramach Rady (zwany dalej „organem powołującym”) uznał zażalenie za oczywiście niedopuszczalne ze względu na swój brak właściwości do jego rozpatrzenia.
- 20 Postanowieniem z dnia 8 lipca 2021 r., Mendes de Almeida/Rada (T-75/21, niepublikowanym, odwołanie w toku, EU:T:2021:424), Sąd odrzucił skargę wniesioną w dniu 5 lutego 2021 r. jako niedopuszczalną ze względu na przekroczenie terminu. Odwołanie od tego postanowienia oczekuje na rozstrzygnięcie Trybunału.

Żądania stron

- 21 Skarżąca wnosi do Sądu o:
 - stwierdzenie nieważności decyzji odrzucającej zażalenie;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 22 Rada wnosi do Sądu o:
 - odrzucenie skargi jako częściowo oczywiście niedopuszczalnej i oddalenie jej jako częściowo oczywiście bezzasadnej;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 23 Zgodnie z art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem, jeżeli Sąd jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo prawnie oczywiście bezzasadna, Sąd może, na wniosek sędziego sprawozdawcy, w każdej chwili orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez podejmowania dalszych czynności procesowych.
- 24 W niniejszym wypadku Sąd stwierdza, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności faktyczne, i postanawia, na podstawie art. 126 regulaminu postępowania, wydać orzeczenie bez podejmowania dalszych czynności procesowych.
- 25 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że skarżąca wniosła niniejszą skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz decyzji odrzucającej zażalenie na podstawie art. 270 TFUE.
- 26 Z brzmienia tego artykułu wynika, że przewidziana w nim właściwość obejmuje wszystkie spory między Unią i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym oraz WZIP.

- 27 Jeśli chodzi o tę kwestię, skarżąca uzasadnia w swej skardze wniesienie jej na podstawie tego artykułu okolicznością, że art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 stanowi, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień tego rozporządzenia, iż regulamin pracowniczy i WZIP oraz przepisy przyjęte w drodze porozumienia między instytucjami dotyczące wykonania tego regulaminu pracowniczego i WZIP mają zastosowanie między innymi do prokuratorów europejskich oraz że prokuratorzy europejscy zatrudniani są w charakterze członków personelu tymczasowego Prokuratury Europejskiej na mocy art. 2 lit. a) WZIP. Żaden przepis rozporządzenia 2017/1939 nie wyklucza stosowania regulaminu pracowniczego i WZIP do ich powoływania.
- 28 Skarżąca wyjaśnia, że skoro powoływanie prokuratorów europejskich odbywa się na najwyższym szczeblu politycznym, to dotyczy to również Europejskiego Prokuratora Generalnego, który jest powoływany przez Radę i Parlament Europejski. Tymczasem skarżąca podnosi, że w pkt VII.1 załącznika do decyzji wykonawczej 2018/1696 przewidziano wprost stosowanie środków prawnych zawartych w regulaminie pracowniczym w odniesieniu do kandydatów na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego, którzy zostali wykluczeni przez komisję selekcyjną. Przez wzgląd na wewnętrzną spójność organizacyjną powinno to prowadzić do dokonywania wykładni tej decyzji wykonawczej w taki sposób, że te same środki prawne mają zastosowanie w przypadku kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego. Prawodawca zamierzał wyłączyć tylko te przepisy regulaminu pracowniczego, które są niezgodne z charakterem procedury naboru prokuratorów europejskich, po to by zagwarantować, aby każde z państw członkowskich uczestniczących w tej wzmocnionej współpracy mogło wybrać jednego prokuratora europejskiego oraz aby kandydatury obywateli innych państw nie były dopuszczane.
- 29 Okoliczność, że decyzja wykonawcza 2018/1696 nie przewiduje wprost stosowania przepisów regulaminu pracowniczego w odniesieniu do prokuratorów europejskich, nie stoi na przeszkodzie temu, aby środek prawny przeciwko zaskarżonej decyzji miał za podstawę art. 270 TFUE. Możliwe jest złożenie zażalenia na podstawie art. 90 regulaminu pracowniczego, o ile spełnia ono mające do niego zastosowanie wymogi dotyczące formy i terminu, a art. 270 TFUE należy rozumieć w ten sposób, że ma on zastosowanie w sposób wyłączny nie tylko do osób posiadających status urzędników lub pracowników innych niż członkowie personelu miejscowego, ale również do osób, które żądają przyznania im takiego statusu. Zgodnie z art. 46 WZIP przepisy tytułu VII regulaminu pracowniczego, które stanowią, że osoby ubiegające się o stanowiska objęte zakresem stosowania WZIP podlegają art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego, stosuje się na zasadzie analogii. Ponadto skarżąca powołuje się na orzecznictwo, zgodnie z którym art. 270 TFUE ma zastosowanie również do kandydatów na urzędników lub pracowników innych niż członkowie personelu miejscowego.
- 30 Skarżąca dodaje, że okoliczność, iż w dniu 5 lutego 2021 r. wniosła ona również skargę na zaskarżoną decyzję w oparciu o art. 263 TFUE, zarejestrowaną pod sygnaturą T-75/21, jest bez znaczenia, i kwestionuje, jakoby mógł istnieć stan zawisłości sprawy, jeśli chodzi o niniejsze postępowanie.
- 31 Co się tyczy zarówno zaskarżonej decyzji, jak i decyzji odrzucającej zażalenie, Rada wnosi o odrzucenie skargi. Rada uważa, że żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji jest oczywiście niedopuszczalne z uwagi na zawisłość sprawy, a w każdym razie z powodu braku właściwości Sądu do jej rozpoznania na podstawie art. 270 TFUE. Rada uważa, że żądanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji odrzucającej zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

- 32 Należy zauważyć, że w niniejszym przypadku spór odnosi się do dwóch decyzji Rady, z których pierwsza dotyczy powołania tej, a nie innej osoby na stanowisko prokuratora europejskiego z ramienia Republiki Portugalskiej, a druga dotyczy odrzucenia zażalenia na przyjętą przez Radę decyzję o powołaniu, złożonego przez skarżącą, która nie została powołana na stanowisko prokuratora europejskiego z ramienia tego państwa członkowskiego.
- 33 Aby ustalić, czy skarżąca słusznie wniosła skargę na te decyzje w oparciu o art. 270 TFUE, należy zbadać, czy dotyczący omawianych decyzji spór między nią a Radą należy do sporów między Unią i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym oraz WZIP.
- 34 Jeśli chodzi o tę kwestię, należy przypomnieć, że pojęcie sporu między Unią i jej pracownikami jest w orzecznictwie ujmowane w sposób szeroki, co prowadzi do rozpatrywania w jego ramach sporów dotyczących [również] osób nieposiadających statusu urzędnika lub pracownika, lecz takich, które się o niego ubiegają (zob. wyrok z dnia 5 października 2004 r., Sanders i in./Komisja, T-45/01, EU:T:2004:289, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo). Dotyczy to osób kandydujących na stanowisko, w odniesieniu do którego zasady powoływania są określone w regulaminie pracowniczym lub WZIP.
- 35 Co się tyczy Prokuratury Europejskiej, należy zauważyć, że nie wszystkie przepisy regulaminu pracowniczego mają do niej zastosowanie per se. Z rozporządzenia 2017/1939 wynika, że to przepisy tego rozporządzenia określają, w jakim zakresie niektóre przepisy regulaminu pracowniczego lub WZIP mają zastosowanie do prokuratorów europejskich.
- 36 Artykuł 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939 stanowi bowiem, że regulamin pracowniczy i WZIP mają zastosowanie do Europejskiego Prokuratora Generalnego, do prokuratorów europejskich, delegowanych prokuratorów europejskich, dyrektora administracyjnego i pracowników Prokuratury Europejskiej, „chyba że niniejsze rozporządzenie stanowi inaczej”.
- 37 Warto podkreślić, że zgodnie z przepisami art. 2 pkt 4 i art. 12 rozporządzenia 2017/1939, wspomnianymi w pkt 4 i 5 powyżej, prokuratorzy europejscy nie wchodzi w skład personelu Prokuratury Europejskiej.
- 38 Jeśli chodzi o ich powoływanie, którego dotyczy niniejsza sprawa, art. 16 wspomnianego rozporządzenia, przytoczony w pkt 6 i 7 powyżej, ustanawia szczególną procedurę z odrębnymi zasadami.
- 39 W szczególności przepis ten zapewnia, że wyłącznie państwa członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej mają, po zakończeniu procedury powołania, prokuratora europejskiego powołanego przez Radę. Umożliwia on państwom członkowskim, przed owym powołaniem, wskazanie trzech kandydatów, którzy biorąc pod uwagę obowiązujący ich wymóg, aby byli aktywnymi członkami prokuratury lub sądownictwa tego państwa członkowskiego, mają co do zasady obywatelstwo tego państwa.
- 40 Tym samym przepis ten ustanawia procedurę sui generis, różną od tej, która ma zastosowanie do zatrudniania pracowników Prokuratury Europejskiej, ponieważ zgodnie z art. 96 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 pracownicy ci zatrudniani są zgodnie z przepisami i uregulowaniami mającymi zastosowanie do urzędników i innych pracowników Unii.

- 41 Należy zauważyć, że procedura powoływania prokuratorów europejskich nie wymaga przestrzegania zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, przewidzianej w art. 27 regulaminu pracowniczego, w odniesieniu do obywateli wszystkich państw członkowskich, czyli nawet tych, które nie uczestniczą we wzmocnionej współpracy.
- 42 Poza tym z art. 16 rozporządzenia 2017/1939 wynika, że to nie organ powołujący ani nie organ Prokuratury Europejskiej upoważniony do zawierania umów o pracę (zwany dalej „OUZU”) powołuje prokuratorów europejskich, lecz Rada. Okoliczność, że w zaskarżonej decyzji wskazano, iż wyłonione osoby, w tym J.E. Moreira Alves d’Oliveira Guerra, zostają powołane na stanowisko prokuratorów europejskich jako członkowie personelu tymczasowego w grupie zaszeregowania AD 13, nie jest zresztą wystarczająca, aby wywodzić, że Rada, powołując prokuratorów europejskich, działała jako organ powołujący lub OUZU.
- 43 Jak słusznie w istocie zauważa Rada, wyjaśnieniem charakteru sui generis procedury powoływania prokuratorów europejskich może być okoliczność, że dotyczy ona osób, które mają zajmować w ramach tej współpracy szczególne stanowisko o wysokiej randze w systemie instytucjonalnym Unii.
- 44 Należy uściślić, że prokuratorzy europejscy są zatrudniani w myśl art. 96 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia 2017/1939 w charakterze członków personelu tymczasowego Prokuratury Europejskiej na mocy art. 2 lit. a) WZIP dopiero po ich powołaniu zgodnie z art. 16 rozporządzenia 2017/1939. Ze wspomnianego akapitu drugiego wynika, że wyłącznie warunki zatrudnienia i wynagrodzenia prokuratorów europejskich regulowane są WZIP i podlegają kompetencji OUZU Prokuratury Europejskiej. Inaczej jest, jeśli chodzi o warunki i procedury prowadzące do ich powołania.
- 45 Skoro wspomniane warunki i procedury nie są określone w regulaminie pracowniczym lub WZIP, odnoszących się do nich sporów nie można uznać za spory między Unią i jej pracownikami w rozumieniu art. 270 TFUE.
- 46 Wniosku tego nie mogą podważyć pozostałe argumenty skarżącej.
- 47 Po pierwsze, skarżąca nie może powoływać się skutecznie na postanowienie z dnia 11 lipca 1996 r., Gomes de Sá Pereira/Rada (T-30/96, EU:T:1996:107), aby twierdzić, że miała słuszność, wnosząc skargę w oparciu o art. 270 TFUE.
- 48 Prawdą jest, że pkt 22–25 postanowienia z dnia 11 lipca 1996 r., Gomes de Sá Pereira/Rada (T-30/96, EU:T:1996:107), zawierają w istocie odniesienie do orzecznictwa, zgodnie z którym właściwość sądu Unii do orzekania w każdym sporze między Unią i jej pracownikami należy rozumieć w ten sposób, że obejmuje ona nie tylko spory dotyczące osób posiadających status urzędników lub pracowników innych niż członkowie personelu miejscowego, ale również osób, które żądają uznania, że taki status im przysługuje, w związku z czym stwierdzono, iż powoływanie członków izb odwoławczych Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) podlega zaskarżeniu przy pomocy środków prawnych przewidzianych w regulaminie pracowniczym.
- 49 Jednakże rozstrzygnięcia przyjętego w postanowieniu z dnia 11 lipca 1996 r., Gomes de Sá Pereira/Rada (T-30/96, EU:T:1996:107), nie można przenieść na grunt niniejszej sprawy, ponieważ jak słusznie zauważa Rada, powoływanie członków izb odwoławczych EUIPO jest regulowane innymi przepisami niż przepisy mające zastosowanie do powoływania prokuratorów

europejskich. Jeśli chodzi o powoływanie członków izb odwoławczych, przepisy dotyczące tej kwestii przewidują stosowanie w odniesieniu do pracowników, którymi są członkowie tych izb, regulaminu pracowniczego, WZIP i przepisów wykonawczych do tych aktów (zob. podobnie postanowienie z dnia 11 lipca 1996 r., Gomes de Sá Pereira/Rada, T-30/96, EU:T:1996:107, pkt 22, 23). Natomiast jeśli chodzi o powoływanie prokuratorów europejskich, jak wynika z pkt 35–44 powyżej, prawodawca zdecydował się ustanowić w rozporządzeniu 2017/1939 system *sui generis*, zgodnie z którym prokuratorzy europejscy, jak już wskazano w pkt 37 powyżej, nie są pracownikami Prokuratury Europejskiej.

- 50 Po drugie, powoływany również przez skarżącą załącznik do decyzji wykonawczej 2018/1696 w części dotyczącej powoływania Europejskiego Prokuratora Generalnego nie umożliwia skarżącej oparcia skargi na art. 270 TFUE.
- 51 Z przepisów tego załącznika interpretowanych łącznie z art. 14 i 16 rozporządzenia 2017/1939 wynika bowiem, że mechanizmy powoływania Europejskiego Prokuratora Generalnego i prokuratorów europejskich rządzą się szczególnymi zasadami na wszystkich etapach postępowania.
- 52 Jeśli chodzi o tę kwestię, w szczególności zważywszy na okoliczność, że procedura naboru na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego rozpoczyna się od otwartego zaproszenia do zgłaszania kandydatur publikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, możliwość złożenia zażalenia do Rady zgodnie z art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego mają wyłącznie kandydaci na stanowisko Europejskiego Prokuratora Generalnego w odniesieniu do decyzji komisji selekcyjnej, z którymi wiążą się niekorzystne dla nich skutki, jak również w odniesieniu do listy sporządzonej przez tę komisję, na której nie znajdują się owi kandydaci.
- 53 Natomiast z uwagi na brak wyrażonej jednoznacznie woli prawodawcy w ramach procedury powoływania prokuratorów europejskich, która rozpoczyna się od wskazania trzech kandydatów przez każde państwo członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy, możliwość złożenia zażalenia nie może rozciągać się na decyzje Rady o niepowołaniu niektórych kandydatów na stanowisko prokuratora europejskiego.
- 54 Z powyższego wynika, że niniejszego sporu nie można uznać za spór między Unią i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym oraz WZIP, w rozumieniu art. 270 TFUE.
- 55 Sąd jest zatem oczywiście niewłaściwy do rozpoznania niniejszej skargi na zaskarżoną decyzję.
- 56 Ponadto, skoro decyzja ta nie jest objęta zakresem stosowania regulaminu pracowniczego oraz WZIP, nie można przyjąć, że złożone przez skarżącą zażalenie na zaskarżoną decyzję, jak też przyjęta przez Radę decyzja odrzucająca to zażalenie, mogą podlegać regulaminowi pracowniczemu oraz WZIP. Sąd jest zatem również oczywiście niewłaściwy do rozpatrzenia decyzji odrzucającej zażalenie.
- 57 Według orzecznictwa to do skarżącego należy dokonanie wyboru podstawy prawnej jego skargi, a do sądu Unii nie należy wybór najwłaściwszej podstawy prawnej (zob. wyrok z dnia 24 października 2014 r., Technische Universität Dresden/Komisja, T-29/11, EU:T:2014:912, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo). Nie można zatem przyjąć, że niniejszą skargę na zaskarżoną decyzję wniesiono na podstawie art. 263 TFUE, skoro skarżąca jednoznacznie

powołała art. 270 TFUE, niezależnie od faktu, że wniosła już skargę na zaskarżoną decyzję w oparciu o art. 263 TFUE w sprawie T-75/21, w której zapadło już postanowienie z dnia 8 lipca 2021 r., Mendes de Almeida/Rada (T-75/21, niepublikowane, odwołanie w toku, EU:T:2021:424).

- 58 Co się tyczy decyzji odrzucającej zażalenie, w każdym wypadku, zakładając nawet, że skarżąca w niniejszej sprawie zamierzała wnieść swą skargę na tę decyzję w oparciu o art. 263 TFUE, bez potrzeby wypowiedzania się co do tego, czy taka skarga jest dopuszczalna, wystarczy stwierdzić, iż z tych samych powodów, które zostały przedstawione w pkt 35–54 powyżej, organ powołujący Rady nie był właściwy do rozpoznania zażalenia złożonego przez skarżącą na podstawie art. 90 regulaminu pracowniczego, a zatem słusznie je odrzucił. Skarga jest zatem w każdym razie oczywiście bezzasadna, jeśli chodzi o tę kwestię.
- 59 W konsekwencji skargę należy odrzucić.

W przedmiocie kosztów

- 60 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy zgodnie z żądaniem Rady orzec, że pokryje ona własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona.**
- 2) **Ana Carla Mendes de Almeida zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Sporządzono w Luksemburgu, w dniu 13 czerwca 2022 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
H. Kanninen